

M. K. Lynn

**Pene,
morminte
și
flori**

Cartea întâi a seriei PENE

Editura
Pétale Scrise

Nojorid, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LYNN, M.K.

Pene, morminte și flori / M.K. Lynn. - Nojorid :
Petală scrisă, 2019

ISBN 978-606-94727-5-0

821.135.1

Editare: *Marius Andrei*
Tehnoredactare: *Adrian Buzaș*

Contact și comandă:
editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

Tipărit de:

metropolis
tipografie editura

Oradea, str. Nicolae Jiga nr.31
Tel.: 0729 845 160
E-mail: metropolis@rdsor.ro

Fleur

*"Magia nu se amestecă. Plodul unui cuplu interracial
poate fi doar de rasa unuia dintre părinți."
– Legea Întâia a Geneticii Mixte, M. Gendel*

Un geamăt lung sparse liniștea dimineții. Fleur îl auzi clar și deslușit, deși avea căștile în urechi. De undeva din față, dintre blocurile îngrămădite ale cartierului prin care obișnuia să alerge, dincolo de zgomotul infernal al ploii, cineva gemea de durere.

Dădu colțul.

Întins pe jos, în noroi, cu picăturile de ploaie șiroindu-i pe corpul dezgolit, era un bărbat, un Înger, cu vârfurile aripilor ieșindu-i din creștăturile de pe spate. Penele albe contrastau puternic cu sângele ce se scurgea în balta de sub el. Fleur își opri reflexul de vomă, acoperindu-și gura cu palmele ce îi tremurau de spaimă. Gluga pelerinei de ploaie îi alunecă de pe creștet, lăsând pradă ploii părul negru ce abia îi atinge umerii.

Ce trebuia să facă?

Se uită în jur după ajutor. Nimeni.

Bărbatul ridică privirea - pletele blonde, lungi i se lipiseră de față. Purta blugi și o cămașă cândva albă, făcută fășii. Se uită la Fleur și gemu iar, pentru ca mai apoi să se crispeze și să scoată un sunet ascuțit de durere, în timp ce din spate îi mai răsări o pană.

Fleur începu să plângă. Nu se putea mișca din loc. Cel mai mare coșmar al vieții ei stătea acolo, în fața sa, lungit la pământ, și zbatându-se de durere. Ar fi fugit dacă ar fi avut destul curaj.

Respectiv, pentru că ameni și că...
Bărbatul se uită din nou la ea și întinse mâna, căutând ajutor. Ploaia îi bombardea corpul obosit, spălând sângele roșu ce tindea să devină transparent, cum era normal în cazul oricărui Înger. Rana nu se închidea, dimpotrivă, se făcea mai mare.

Din depărtare se auzi o sirenă de ambulanță. Lumina rece care acoperea continuu întreaga Londră se lovea de pereții înalți de cărămidă, de bălțile de pe asfaltul întunecat, de albul imaculat al penelor Îngerului.

Zgomotul o făcu pe Fleur să tresară, trezind-o din toropeală. Avea mâinile reci. Sfârșitul lunii octombrie cu ploaia ce nu mai contenea de câteva zile îi învinețise degetele lungi de pianistă. Cu toate că se îmbrăcase bine, umezeala aerului și transpirația de după alergat îi lipeau neplăcut puloverul de corp. Era atât de frig.

Necunoscutului, probabil, îi era mult mai frig.

Făcu un pas spre el. Îngerul respira sacadat, cu mâinile strânse în pumni - părea că încerca să spună ceva printre buzele învinețite de ger. Fleur prinse curaj - se apropie de el și îi dădu la o parte părul de pe față. Arăta de parcă ar fi avut vreo douăzeci și cinci de ani, nu mai mult, însă fața plină de răni și vânătăi era dovada unor lovituri grele. Cine l-o fi bătut atât de rău? Oare fusese prins de Demoni?

Nu. Nu avea timp să gândească.

Îi dădu câteva palme ușoare, ca să-l trezească din agonie.

- Unde stai?

Bărbatul mormăi ceva și, inspirând adânc de câteva ori, leșină.

- Tare, zise ea printre dinți.

Încercă să-l ridice de pe jos, când văzu, câțiva pași mai încolo, un pardesiu negru mototolit. Îl sprijini pe necunoscut de zid și culese haina de pe jos, scoțând din buzunar o carte de vizită:

ALEXANDER C. HART, MEMBRU FONDATOR AL
COMPANIEI „SKYLINE”

Iar pe verso, o adresă, din fericire, cu câteva străzi mai departe de parc.

Nu mai găsi nimic prin buzunare, nici în cusătura pardesiului, nici pe jos - necunoscutul nu avea altceva decât acel crâmpei de hârtie simplă de bristol. Să-l care acasă la ea nu era deloc o variantă de luat în considerare, așa că decise să-l ducă la adresa de pe bucata umedă de carton, care era singura soluție în acea situație, și speră să dea peste cine trebuie, și nu de vreun Om ce nu avea idee cine era Îngerul suferind de la picioarele ei.

Încercă în toate felurile să îmbrace haina umedă pe bietul bărbat, ca să acopere aripile, însă mâinile lui nu voiau să stea deloc cum era nevoie. Panica creștea. I se părea câteodată că necunoscutul nu respira. Dacă murise?

Îi legă mânecile pardesiului la piept, acoperind aripile, și se sforță, ridicându-l pe spate.

Bărbatul se trezi din leșin, gemând, și se sili să-și miște picioarele ca să o ajute. Fleur îl prinse de mijloc și îi duse mâna dreaptă după gât, încercând să nu bage în seamă sângele și mirosul de alcool și vomă. Trebuia doar să ajungă la destinație.

Ploaia se înteeți, spălând încet sângele și noroiul de pe bietul Înger. În parc, două bătrâne ce își plimbau câinii i-au urmărit cu privirile în liniște, ca mai apoi să înceapă să șușotească. La trecerea lor, un cuplu ascuns sub umbrelă se îndepărtă tăcut. Fleur se strădui să nu le dea atenție, prinzând cu mâna dreaptă pardesiul care începea să alunece de pe aripi. Traversă în viteză și călcă într-o baltă fără fund.

- Drăcie! De ce tocmai eu?!

Universul refuză să-i răspundă.

O luă pe o stradă lăaturalnică, ca să nu mai atragă priviri. Blocuri înalte care urcau spre cer în rânduri de cărămizi roșii, ferestre ce parcă nu fuseseră deschise de zeci de ani. Umbre lungi coborau triumfiular peste trecerea îngustă, capetele lor și pubelele acoperite strâmb. Necunoscutul pășea din ce în ce mai sigur.

– Mă auzi? îl întrebă tare.

Nu-i răspunse.

Îi mai rămăsese să dea colțul, când bărbatul se crispă, scoase un țipăt ascuțit și căzu grămadă la pământ. De sub pardesiu, jos, apăruseră vărfurile aripilor, pline de sânge închegat, roșu. Fleur îl ridică din nou, dar îi provocă atât de mult chin, încât bărbatul leșină a doua oară. Îl apucă mai bine de mijloc și continuă să meargă. Obosise, respira greu, dar trebuia să reziste. Mai avea puțin...

Ajunsesese în fața unui bloc nou, vizibil diferit față de celelalte, viu colorat, cu geamuri mari și un set de magazine scumpe la parter. Își dorea să nu dea peste nimeni până arca la etajul trei.

Intră. Cald. Liftul nu funcționa - un muncitor vorbea agitat la telefon, având lângă el o geantă plină de scule și aparate.

O luă pe scări. Apa curgea șiroaie din păr și haine. Necunoscutul nu își mai reveni. Fleur respira tot mai greu.

Se opri doar când ajunse la etajul trei. Îi tremurau genunchii, iar de sub pardesiu ud al bărbatului se vedeau aripile pe jumătate apărute. Vărfurile lor ștergeau pardoseala de noroiul adus de ei.

Fleur inspiră adânc și bătu la ușă, iar după câteva clipe, aceasta se deschise.

O întâmpină un bărbat înalt, foarte slab, cam de-o vârstă cu Îngerul din brațele ei. Purta o cămașă cu gulerul desfăcut și

pantaloni negri, de aceeași nuanță cu părul aranjat cu grijă. Ochii albaștri păreau și mai intenși pe fundalul feței foarte palide.

Fleur nu se gândise la ce ar fi trebuit să zică.

Bărbatul din ușă observă aripile de sub pardesiu și, fără să scoată o vorbă, îi trase înăuntru și închise ușa. Apartamentul arăta modest, mobilat cu gust, cu multe plante agățate de pereți. Rafturile pline de cărți vechi ocupau majoritatea spațiului, întunecând sufrageria. Geamurile erau acoperite cu perdele opace, ce nu lăsau lumina să treacă înăuntru, iar în acea semiobscuritate, cu lămpile albe aprinse, bărbatul ce îi deschisese ușa părea și mai palid.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, mutând toată mobila la perete. Unde l-ai găsit?

– Nu departe de parc, între blocurile cu ieșire spre patiserie. Am găsit o carte de vizită și...

– Pune-l aici, te rog.

Fleur lăsă Îngerul jos, în mijlocul sufrageriei.

– O să fie bine? întrebă ea încet.

Bărbatul desfăcu pardesiu, rupse complet cămașa și așa distrusă și dădu părul blond la o parte cu gestul calculat al unui doctor.

– Cine, John? examinează creștăturile de pe spate. Bineînțeles. Sunt doar niște aripi.

Fleur însă nu era atât de sigură. John încă zăcea inconștient. Necunoscutul îi desfăcu aripile în lateral, prinzându-le cu genunchii de podea, ceea ce îl făcu pe Înger să își revină și să urle de durere.

Ochi larg deschiși, privire pierdută în agonie, unghii băgate adânc în pardoseala de lemn. Mușchi încordați. Pene ce spărgeau oasele și pielea, răsărind nemilos, încontinuu. Aripile ce ocupau din ce în ce mai mult spațiu.

Fleur se dădu în spate. Apa încă picura de pe ea - își dădu pelerina jos și o puse pe un scaun. Ar fi făcut orice să nu mai fie nevoită să privească.

Necunoscutul își suflecă mânecile cămășii și scoase de la gât un canin ascuțit legat de o sfoară subțire. Dintele încovoiat avea picături de aur încrustate pe toată suprafața, iar vârful strălucea metalic. Bărbatul își zgârie adânc palma cu el, după care făcu același lucru pe spatele lui John, între aripi. Îngerul urlă din nou. Brunetul își lipi palma de rana dintre aripi și murmură ceva neinteligibil.

Fleur mări ochii de uimire.

Un Gardian! Cât noroc!

Magia Luminii era strâns legată de sângele Îngerilor, însă Îngerii nu o puteau folosi. Doar Gardienii, cealaltă parte a Luminii, puteau să o utilizeze. Ei nu aveau aripi, dar dețineau „talentul inteligenței absolute”, dacă era să-l citeze pe Adrian. Își transmiteau cunoștințele de la o generație la cealaltă prin coduri și limbaje secrete, câteodată unice, și apărau sursa Magiei lor - Îngerii.

Întunericul omorâse atât de mulți Gardieni de-a lungul istoriei, încât aceștia au preferat să se ascundă și să acționeze din umbră, ca să salveze acea parte a Luminii ce le aparținea și urma să dispară.

Fleur se uită la necunoscut încă o dată.

Nu era tocmai atrăgător. Avea destul de multe cicatrici pe mâini, brațe și față, probabil rezultatul neplăcut al vreunor lupte sau experimente. Purta tot felul de brățări și talismane, pe ambele încheieturi, iar părul netuns la timp îi intra mereu în ochi. Se mișca rapid și sigur, ceea ce dovedea încrederea în propriile forțe, iar privirea fixă părea să observe totul în același timp.

Sub palma Gardianului sângele lui John începu să albească încet, ca mai apoi să devină transparent și să închidă, în sfârșit, rana. Aripile răsăriră în toată lungimea lor, mutând din loc

scaunele și masa, acoperind canapeaua și cutiile cu cărți din colțul sufrageriei. John se calmase, dar rămase inconștient. Când rana dispăru de pe spatele năclăit de sânge, aripile se topiră în aer, pierind, iar Gardianul se opri din murmurat, ridicându-se în picioare. După o clipă în care păru să contempleze Îngerul întins pe jos, se întoarse neașteptat spre Fleur, de parcă își amintise că era și ea prezentă, și îi întinse mâna însângerată.

– Benjamin Hart.

Fleur întinse mâna și ea.

– Fleur Brown.

Ben se uita prea atent - părea că îi citea în suflet.

– Înger, nu?

Din toate câte a învățat-o Adrian, Fleur știa că putea avea încredere în absolut toți Gardienii.

Așa că aprobă din cap.

Ben îi dădu drumul palmei și arătă spre John.

– Destul de greu băiatul ăsta, nu? întrebă el. Poate dacă m-ar fi ascultat, nu ar fi suferit atât de mult.

– O să fie bine?

Ben zâmbi.

– Da. Totul o să fie bine. Văd că tremuri. L-ai cărat prin toată furtuna de afară? Vrei să faci un duș?

I-ar fi plăcut. Dar acasă, în cada ei, nu în apartamentul unui necunoscut, chiar dacă acela era un Gardian. Se simțea și așa destul de ciudat să intre într-o locuință străină, unde orice mișcare în plus i se părea nefirească și deranjantă.

– Nu, mulțumesc. Cred că cel mai bine ar fi să plec.

– Lasă-mă măcar să îți ofer o cafea, zise Ben, culegându-l cu ușurință pe John de pe jos. Simte-te ca acasă.

Gardianul părăsise camera, ducându-l pe John, probabil, în camera lui. Fleur se uită în jur și văzu cum pelerina lăsată pe

scaun făcuse o baltă pe jos. Se grăbi să o ridice și se așeză pe acel scaun, încercând să ocupe cât mai puțin spațiu. Avea măneca gecii ruptă, iar piciorul stâng îi era plin de noroi până aproape de genunchi. Încercă să-l curețe, însă doar se murdări și pe mâini.

Ploaia încă lovea frenetic geamul.

Ben se întoarse, ținând în mână o umbrelă.

– Uite. Păstrează-o.

– Dar...

– Espresso? Cappuccino?

– Americano. Fără zahăr.

Ben o lăsa din nou singură, și, în câteva minute, se întoarse cu două căni.

Se așeză în fața ei și o privi lung, prinzând parcă toate detaliile. Fleur își acoperi cu palma locul în care geaca era ruptă și sorbi din cafea.

Caldă. Atât de caldă.

– Cine e Alexander Hart? se auzi întrebând.

– Tatăl meu.

– E și el...

– Tatăl meu adoptiv...

– Am înțeles.

Se așternu liniștea. Ben continua să o privească atent, analizând-o, iar ea nu știa unde să-și ascundă gândurile. Prezența lui o deranja - se simțea inferioară, cum se simțea și în prezența lui Adrian, Guardianul familiei sale.

– De ce l-ai ajutat?

Fleur tresări.

– Ce?

– De ce l-ai ajutat pe John? L-ai adus până aici, deși nu știai dacă e sigur sau nu. Dacă te vedea cine nu trebuie? Ți-ai pus familia în pericol.

Tânăra înghiți în sec.

– Dacă aș fi fost în locul lui, începu ea, coborând privirea spre cană, mi-aș fi dorit ca cineva să mă ajute.

Era adevărat. Oarecum... Ben surâse.

– Cât curaj! Îți mulțumesc. Nu știi ce aș fi făcut dacă cineva l-ar fi omorât pe John. Suntem prieteni buni. Ce pot să fac pentru tine, Fleur?

Își dorea doar să plece.

– Nimic, pentru moment. Dar nu strică să știi că un Guardian îmi este dator.

– Nu-mi place să știi că sunt dator cuiva.

Fleur ridică din umeri.

– Nu facem mereu ce ne place.

Ben sorbi din cafea, iar ea dădu cu ochii de ceasul de pe perete.

Ora zece.

– Scuze, dar chiar trebuie să plec. Mă grăbesc.

– Nicio problemă, zise Ben și se ridică să o conducă spre ușă. Mi-a făcut plăcere, Fleur.

Ea schiță un zâmbet.

– Și mie, Benjamin.

– Ben.

– Și mie, Ben.

Ochi atât de albaștri.

Ușa se închise în spatele ei. Coborî în fugă scările. Muncitorul de la parter dispăruse.

Poate totuși, era bine că ieșise la alergat în acea dimineață.

Deschise ușa. Încă ploua. Își luă pe ea pelerina umedă, desfăcu umbrela și porni spre casă.

Urma un scandal.

Klauss

„Toate denumirile pentru diversele clase de Nimfe sunt adjective feminine pluraliste, deci nu există nicio clasificare unică care să poată fi văzută drept canonică și exhaustivă. Astfel, categoriile Nimfelor tind să se suprapună, ceea ce complică sarcina unei clasificări precise.”

– „Nymphae habitum”, H.J. Rose

Mereu când trecea prin mulțimi, Klauss își imagina că toți acei Oameni o să moară într-o zi. Mergea printre cadavre, suflete prinse în bucăți de carne, vieți ce aveau să se stingă ca o flăcără abia aprinsă.

Metroul nu era cel mai aglomerat loc din Londra, dar dacă ar fi avut de ales, l-ar fi evitat și pe acela.

Nu-i plăceau mulțimile. Nu-i plăceau Oamenii. Oamenii nu aveau nicio grijă, deci nu trebuiau să se ascundă de tot și orice, Oamenii aveau prieteni, Oamenii puteau merge la o școală de arte plastice.

El - nu.

Avea optsprezece ani. Picta. Din cauza asta se ducea după acrilice - nu mai avea nuanțe de verde.

Îi plăcea să se închidă între cei patru pereți, în cutia lui, unde putea să deschidă uși oriunde și-ar fi dorit. Între acei pereți putea avea orice - libertate, prieteni, iubită.

Își scutură părul de picăturile de ploaie.

Nu, nu trebuia să se gândească la ea. Nu din nou.

Și-ar fi dorit să poată fuma ca Oamenii. Știa că țigările aprinse calmau gândurile haotice. Dacă ar fi funcționat la fel și pentru Îngeri, ar fi fumat cu siguranță.

Îi plăcea mirosul de metrou - umezeală și întuneric. Lumea din jur era mereu prea ocupată să observe orice din ce vedea el. Îi plăcea să rețină diverse detalii, ca mai târziu să știe că le poate picta.

Trenul întârziase cu un minut, iar mulțimea îl împinse înăuntru, lipindu-l de bara verticală de care se țineau zeci de mâini. Părul negru îi intrase în ochi, iar din coadă se deranjă câteva fire. Avusese norocul să aleagă cel mai aglomerat interval al dimineții, când întregul oraș migra spre muncă. Vagoanele se urniră din loc cu un scârțâit asurzitor.

Nu-i plăceau mulțimile - se simțea strivit de bucăți de carne mucegăită. Poate ar fi trebuit să se lipsească de acel verde, sau să-l cumpere de pe internet. De ce ținuse neapărat să se ducă personal? Nici el nu mai știa.

Se uita în gol, așteptând ca trenul să oprească, iar mulțimea să coboare. Gluga îi căzuse de pe cap - și-o trase imediat la loc, enervat.

Vagonul frână cu un scârțâit zgomotos, iar lumea se grăbi să iasă. Klauss se așeză pe unul dintre locurile libere ale celor două rânduri de scaune și își lipi capul de sticla care îl apăra de gloata adunată dincolo. Metroul porni.

La următoarea stație - alți Oameni. „Atenție, se închid ușile!”

Dar ceva îi atrase privirea.

O mână subțire, albă, acoperi buzunarul unui bărbat. Din vârful degetelor ieșiră câteva sclipiri verzi, iar în momentul următor în palmă apăruseră câteva bancnote, care fuseseră băgate cu grabă în mânecă.

Magia Naturii? În metroul Oamenilor?

Nimfa aia era chiar atât de proastă?!

Se ridică.